KATHY
REICHS
& BRENDAN REICHS
ÚNOS
Dospívající Tory Brennanová a její viráti pátrají po zmizelých dvojčatech

ÚNOS

KATHY REICHS

& BRENDAN REICHS

ÚNOS

Přeložila Kristýna Kučerová

ART

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2014
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2014 by Brennan NextGen LLC.
All rights reserved.

Z anglického originálu *Exposure*
(First published by G. P. Putnam's Sons, New York, 2014)
přeložila © 2014 Kristýna Kučerová
Redakce textu: Dana Packová
Jazyková korektura: Ludmila Böhmová
Grafická úprava obálky © 2014 Bohumil Fencl

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-244-3

Brendan Reichs by tuto knihu rád věnoval své úžasně nádherné novorozené dceři Alice. Jsi nejkrásnější miminko na světě. Pravda pravdoucí.

Kathy Reichs chce tuto knihu věnovat své báječné agentce Jennifer Rudolph Walshové. Tahle je dvacátá!

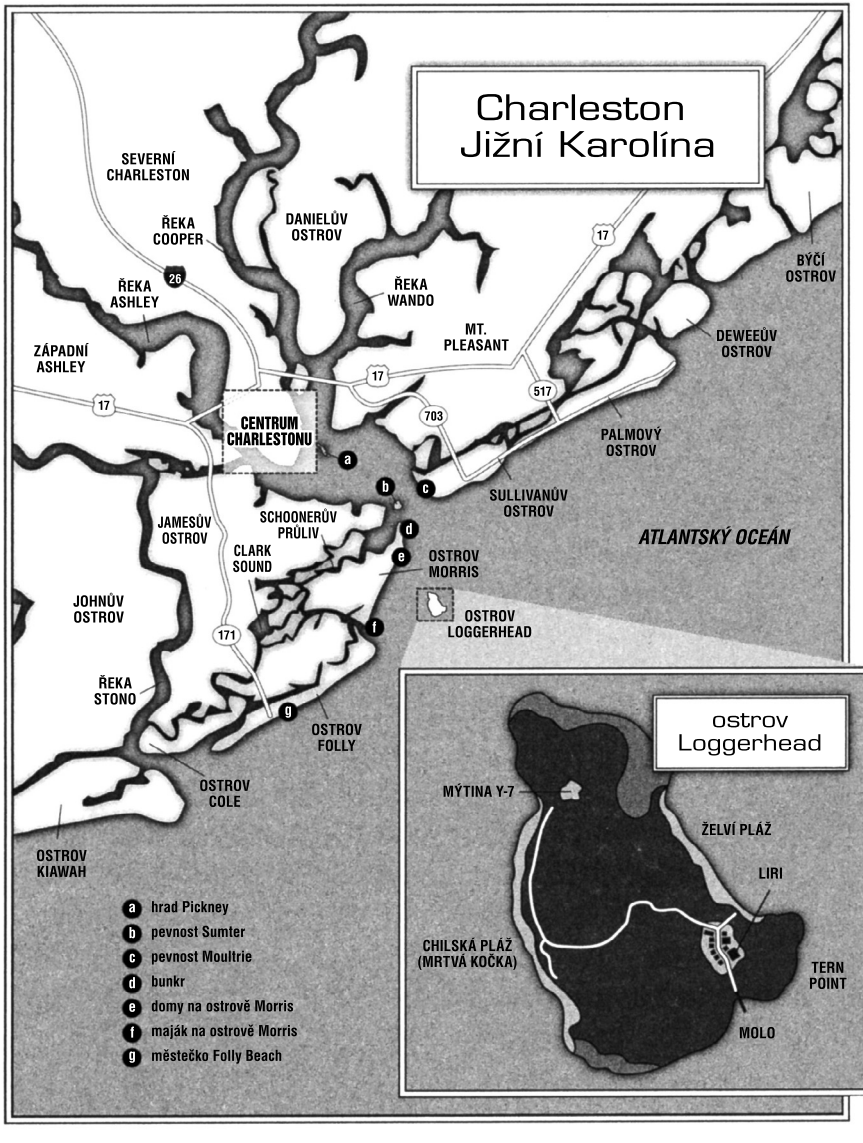
Charleston
Jižní Karolína
SEVERNÍ CHARLESTON
ŘEKA COOPER
DANIELŮV OSTROV
ŘEKA ASHLEY
ŘEKA WANDO
MT. PLEASANT
ZÁPADNÍ ASHLEY
CENTRUM CHARLESTONU
BÝČÍ OSTROV
DEWEEŮV OSTROV
PALMOVÝ OSTROV
SULLIVANŮV OSTROV
ATLANTSKÝ OCEÁN
JAMESŮV OSTROV
SCHOONERŮV PRŮLIV
CLARK SOUND
OSTROV MORRIS
OSTROV LOGGERHEAD
JOHNŮV OSTROV
ŘEKA STONO
OSTROV FOLLY
OSTROV COLE
OSTROV KIAWAH
26
17
703
517
171
a hrad Pickney
b pevnost Sumter
c pevnost Moultrie
d bunkr
e domy na ostrově Morris
f maják na ostrově Morris
g městečko Folly Beach
ostrov Loggerhead
MÝTINA Y-7
ŽELVÍ PLÁŽ
LIRI
CHILSKÁ PLÁŽ (MRTVÁ KOČKA)
TERN POINT
MOLO

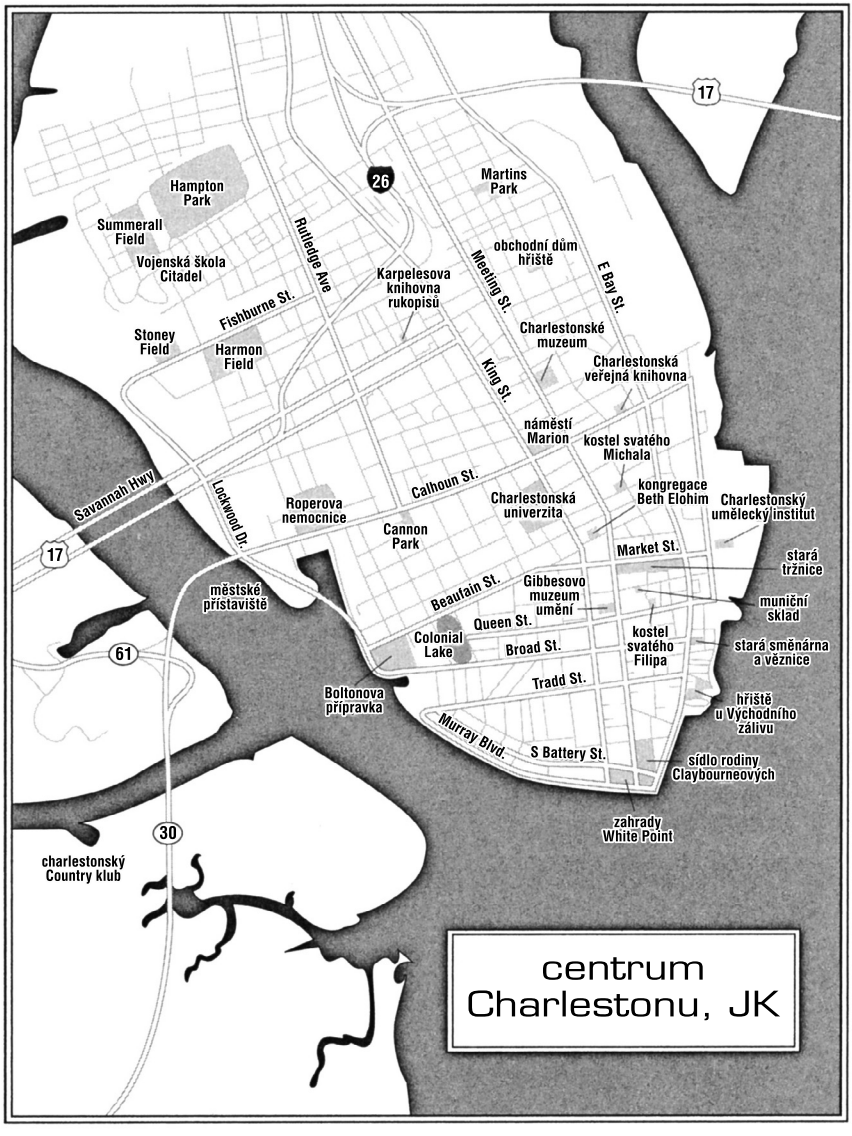
17
26
Hampton Park
Martins Park
Summerall Field
Vojenská škola Citadel
Rutledge Ave
Karpelesova knihovna rukopisů
Meeting St.
obchodní dům hříště
E Bay St.
Fishburne St.
Stoney Field
Harmon Field
Charlestonské muzeum
King St.
Charlestonská veřejná knihovna
náměstí Marion
kostel svatého Michala
Savannah Hwy
Lockwood Dr.
Calhoun St.
Roperova nemocnice
Charlestonská univerzita
kongregace Beth Elohim
Charlestonský umělecký institut
17
Cannon Park
Market St.
stará tržnice
městské přístaviště
Beaufain St.
Gibbesovo muzeum umění
muniční sklad
Queen St.
Colonial Lake
Broad St.
kostel svatého Filipa
stará směnárna a věznice
61
Tradd St.
Boltonova přípravka
hřiště u Východního zálivu
Murray Blvd.
S Battery St.
sídlo rodiny Claybourneových
30
zahrady White Point
charlestonský Country klub
centrum Charlestonu, JK

Prolog

Z temnoty dolů dopadaly kapičky vody.

Kap. Kap. Kap.

Dívka se pohnula a odvrátila bledou tvář. Zmáčené plavé vlasy jí zplihle visely na ramena, špinavé a zaprášené.

Skrčený chlapec se napřímil. Odvedl dívku na druhou stranu úzké kamenné kobky. Beze slova si s ní vyměnil místo. Po tvářích se mu začaly valit načernalé potůčky, dole na bradě se setkávaly a stékaly na jílovitou podlahu. Nebylo tu suché místo.

Před temnou plesnivou celou zářilo za rezavou železnou mříží červené světlo. Ani se nepohnulo, neblikalo. Jejich jediný společník.

Dívka se roztřásla po celém těle. Začínala naříkat.

Hoch se na ni nepodíval, ale natáhl ruku a stiskl jí rameno. Pláč ustal, vystřídala ho škytavka a hlasité popotahování.

Rudé světlo je pozorovalo. Upřeně. Lhostejně.

Čas ubíhal, nic se nehýbalo.

Nářek se brzy ozval znovu. Tentokrát už chlapec nereagoval.

Ticho najednou prořízla hlasitá rána.

Dva páry očí se rychle zvedly a nervózně zkoumaly neproniknutelné přítmí.

Znovu to bouchlo a pak zaskřípal kov.

Chlapec a dívka se instinktivně přitiskli k sobě.

Vrzání a rachocení sílilo a odráželo se od starodávných kamenných stěn.

Nad hlavami se jim zjevil stín o něco černější než okolní tma. Klesal.

Hoch a děvče ho bez dechu pozorovali, prsty propletené.

Stín získával tvar – kbelík. Dřevěné vědro omotané provazem, z něhož čouhaly ostré třísky. Pomalu se blížilo na tlustém kovovém řetězu.

Kbelík se zastavil asi půl druhého metru nad zemí.

Chlapec vstal. Opatrně se do něj podíval.

Uvnitř se válel pecen okoralého chleba, který už začínal nasávat vlhkost a plesnivý zápach okolního vzduchu.

Oba vězni se na chléb hladově vrhli. Skromné jídlo zhltli za pár vteřin.

„Mám pořád hlad," zašeptala dívka.

Chlapec zavrtěl hlavou.

Řetěz zavrzal a nádoba se začala zvedat. Hoch vztekle vztyčil obě pěsti, uhodil do vědra a roztočil ho.

„Co s námi chcete dělat?“ zakřičel. „Pusťte nás ven!“

Odkudsi z výšky k nim dolehl chraplavý smích.

Dívka se rozplakala.

Kbelík stoupal vzhůru. Zmizel ve tmě.

Voda kapala.

Červené světlo slabě zářilo.

Během chvilky se znovu rozhostilo ticho a tma.

ČÁST PRVNÍ

SPRAVEDLNOST

První kapitola

Pondělí

„Chci od vás slyšet pravdu, slečno Brennanová.“ Chraplavý hlas obhájce se rozléhal soudní síní.

Cukla jsem sebou a cítila, jak mi žilami proudí adrenalin.

Mysl se mi zatoulala. Vzhledem k okolnostem to bylo dost zvláštní, já vím. Jenomže druhá hodina výslechu si už vybírala daň.

A tenhle nabubřelý idiot se očividně nechystal ubrat plyn.

Odkašlala jsem si. Na židli pro svědky jsem se zavrtěla.

„Mohl byste zopakovat otázku, pane?“ Pokoušela jsem se získat čas.

Parrish si okázale povzdechl. „Znovu?“

Přisvědčila jsem.

Parrish se ušklíbl a jeho bohatá sbírka brad se o jednu rozrostla. Bezpochyby si myslel, že mi úspěšně brnká na nervy.

Upřímně, byla jsem jenom unavená. Unavená a neuvěřitelně napružená.

Musela jsem si dávat pozor na každé slovíčko.

„Potřebujete přestávku, slečno Brennanová?“ Parrish zkřížil paže a hlavou kývl ke stolu okresní návladní. „Možná si potřebujete svou výpověď ujasnit s obžalobou.“

„Námitka!“ Nell Harrisová prudce vstala. Sako od kostýmu se jí rozvlnilo a z ledově modrých očí sršel vztek. „Pan Parrish před porotou zpochybňuje důvěryhodnost svědkyně! Jeho nepravdivá a štvavá poznámka musí být vyškrtnuta…“

Soudce Felix DeMerit zvedl smířlivě ruku. „Námitka se připouští, slečno Harrisová.“

Odpolední slunce šikmo vnikalo dovnitř oknem za soudcovým impozantním křeslem a odráželo se od holé lebky s jaterními skvrnami.

„Ovládejte se, pane obhájce.“ DeMerit se zadíval na Parrishe přes obroučky staromódních brýlí na čtení. „Slečnu Brennanovou zde nesoudíme a navíc je nezletilá. Pokračujte, ale chovejte se k ní řádně. Rozuměl jste mi?“

„Samozřejmě, Vaše Ctihodnosti.“ Parrish si uhladil neupravenou bradku a pokusil se o kajícný výraz. Pokusil, ale neuspěl. „Slečně Brennanové i soudu se upřímně omlouvám.“

Rozlehlou soudní síní, největší v Charlestonu, se rozezněl šepot. Televizní štáby sem neměly přístup, protože tu svědčili nezletilí, ale v lavicích seděla spousta novinářů. Zbytek sedadel zaplnili vládní úředníci, policisté, advokáti a městská smetánka. V uličkách i u stěn stáli členové ozbrojené justiční stráže a ve dvojicích obsadili i všechny dveře.

Charleston podobný proces nezažil už dlouhé roky a s tak senzačním zločinem se snad ještě nesetkal. Každý, kdo měl potřebné páky, si zajistil místo na dlouhých dřevěných lavicích.

Aby se podíval na *mě*.

Čtrnáctiletou školačku, která vyzrála na psychopata.

Bylo pondělí, první den měsíce dubna.

Místní blogger mi už stihl dát přezdívku „Aprílový žertík".

Blé.

„Porota nebude k poslední poznámce pana Parrishe přihlížet."

Soudce DeMerit se obrátil na mě. „Potřebujete krátkou přestávku, slečno Brennanová? Tohle není vytrvalostní soutěž, je to soudní proces."

„Jsem v pořádku."

Nebyla jsem. Ani zdaleka. Ale chtěla jsem mít tuhle noční můru co nejdřív za sebou.

I přes subarktickou teplotu v soudní síni se mi potní žlázy rozjížděly na plný výkon. V duchu jsem děkovala, že sako od uniformy Boltonovy přípravky je tmavě modré.

Propocené podpaží nebudí důvěru.

Začala jsem si hrát s vlasy staženými do culíku, ale pak jsem si vzpomněla na radu slečny Harrisové: *Nevrť se. Seď rovně. Dívej se na porotu. Pokus se neztratit nervy.*

Zatím jsem s jejími požadavky dost zápolila.

Doufala jsem, že nejsem ve tváři bledší, než moje irská pokožka obvykle bývá. A že když člověk lže, nenaskáčou mu v obličeji další pihy, jak mě strašila maminka, když jsem byla malá.

Jestli je to pravda, budu pihatá od hlavy k patě.

Rychle jsem pohlédla na porotu. Všech dvanáct jejích členů mě pozorně sledovalo.

Měli v očích soucit? Skepsi? Nudu?

Nedokázala jsem to rozpoznat. A nebyla jsem si jistá, zda to chci skutečně vědět.

Dotáhni to do konce. Ben to zvládl. Ty to dokážeš taky.

Sjela jsem pohledem k ochozu, i když jsem věděla, že Ben tam není. A ani nemůže. Podle soudního řádu nesmí být svědek přítomen výpo-

vědi jiného svědka. Aby se nemohli domlouvat, myslím, ale i tak mi to připadá jako pitomé pravidlo – když chce člověk lhát, tak lhát bude. Tečka.

A Ben a já jsme lhali. Trochu.

Nebylo zbytí.

Nemohli jsme říct celou pravdu. Protože bychom odhalili, čím jsme. Prozradili skryté schopnosti, které máme. Vytroubili pravdu o své zdeformované DNA celému světu.

A ohrozili své životy.

To se nestane.

Zabloudila jsem zrakem k místu, jemuž jsem se vyhýbala od chvíle, kdy mě povolali na lavici svědků.

Střetla jsem se s párem očí.

Nebyla v nich žádná vřelost.

Jen zlost. Ano, spousta zlosti.

Z Pána hry sedícího za stolkem obhájce sršela čirá nenávist. Měl na sobě laciný šedý oblek a na nose brýle, co měly hlásat, „jsem nevinný“. Ale ani falešná skla z plastu nedokázala zakrýt jeho téměř hmatatelný vztek. Pod jeho silou jsem skoro zalapala po dechu.

Kouká se na mě celou dobu? To vážně nikdo nevidí, že je to blázen?

Odvrátila jsem zrak a hledala příjemnější tvář, na které bych mohla spočinout.

Tam. Kit.

Táta seděl v první řadě, kudrnaté hnědé vlasy rozcuchané, jak si je neustále nervózně prohraboval prsty. Tvářil se naštvaně, podrážděně i povzbudivě. Pohlédl mi do očí, odhodlaně kývl hlavou a zvedl oba palce.

Pomalu jsem vydechla. Aspoň někdo je na mé straně.

Věděla jsem, že nevýslovně trpí. Dal naprosto jasně najevo, že nechce, aby mě povolali jako svědka. Nelíbilo se mu, že se mám ocitnout v jedné místnosti s tou zrůdou.

Ale Harrisová byla neoblomná – jen Ben a já ho můžeme usvědčit. A bez ohledu na to, jak nepříjemné bude mé vystoupení v soudní síni, neměla jsem v úmyslu nechat Pána hry vyváznout bez trestu.

Poznámka. S Benem jsem od hurikánu nemluvila.

Teď ne. Soustřeď se.

Všimla jsem si Hie a Sheltona, kteří seděli vedle Kita. A trošku jsem se uklidnila.

Oba byli téhle tvrdé zkoušky ušetřeni – podle Harrisové dva očití svědkové stačí a Ben a já jsme byli samozřejmě první na řadě. Shelton

úlevou skoro omdlel, ale měla jsem podezření, že Hie to zklamalo. Strašně rád se předvádí.

Seděli vedle sebe ve stejných boltonských uniformách – bílá košile, vínová kravata, světle hnědé kalhoty a námořnicky modré sako s vyšitými gryfy. Hi dnes kupodivu neměl sako naruby.

Dokonce i Hiram Stolowitski to bere vážně.

Shelton si všiml mého pohledu, povzbudivě na mě kývl a silné brýle s černými obroučkami mu poskočily na nose.

Hi na mě mrkl. Zvedl obě pěsti a zahrozil. Pak se udeřil do ochablé hrudi jako gorila.

Hm, asi ne tak *úplně* vážně.

„Zkusím to znovu." Parrish nasadil výraz těžce zkoušené trpělivosti a rychle se přitom po očku podíval na porotu, aby zjistil, jaký jeho vystoupení vyvolává efekt.

Hajzle!

„Tvrdíte, že vás pět…" Parrish se otočil a zamžoural na Hie a Sheltona, pak se podíval na mě, „…můj klient vylákal do sklepa a uvěznil? Je to tak?"

„Ano."

„Do této skupiny patřil i pan Benjamin Blue?"

„Ano."

Parrish se otočil k porotě. „Tentýž Ben Blue, který se přiznal, že všem těmto zločinům napomáhal."

Narovnala jsem se na židli. „Ben mu pomáhal *předtím*, než se Hra stala nebezpečnou. Nevěděl, co Pán hry doopravdy plánuje. Jakmile to zjistil, přestal…"

„To tvrdí on," skočil mi Parrish do řeči. „Velmi příhodné. Pro něho i pro dohodu s obžalobou."

„Námitka!" Harrisová znovu vyskočila a z očí upřených na Parrishe jí sršely blesky.

„Beru zpět." Parrish došel ke svému stolku a sebral tlustý spis označený jako předmět doličný B. „Slečno Brennanová, ve své výpovědi na policii jste uvedla, že ve ventilátorovně vás uvěznila silná ocelová mříž."

Nebyla to otázka, a tak jsem neodpovídala.

Parrish se nad mou slabou vzpourou ušklíbl. „Ale když tam o tři dny později policie přijela, našla průchod volný. Rozlámaná kovová mříž ležela stranou. V hlášení ji popisují jako silné ocelové trubky, zkroucené, v některých částech zlomené vejpůl."

Opět se spustil vodopád potu.

Parrish se zatvářil udiveně. „Můžete to vysvětlit?“

„Co mám vysvětlovat?“ I mně samotné to znělo uboze.

„Vy tvrdíte, že můj mandant tuto mříž vymyslel a zkonstruoval jako hrozivou past.“ Parrish se přiblížil jako káně kroužící nad kořistí. „Jak se tedy ocitla polámaná na podlaze?“

„Podařilo se nám uniknout.“ Nedokázala jsem se podívat na porotu.

„Podařilo se vám uniknout?“ Parrish dramaticky povytáhl obočí. „Z vězení, odkud nebylo cesty ven? Jak, prosím vás?“

Polkla jsem. „Uvolnili jsme mříž ze zdi.“

„Uvolnili?“ Vykulil oči v přehnaném úžasu. „Kovovou mříž z ocelových trubek, která váží přes dvě stě kilo?“

„Ano.“ Úsečně. Jeho zvyk opakovat mé odpovědi mi šel pekelně na nervy. „Všichni čtyři jsme do ní mlátili. Byla to stresová situace. Patrně jsme museli mít i dost adrenalinu, abychom ji dokázali vytrhnout.“

Parrish si odfrkl. „To je opravdu působivé, vytrhnout ocelové trubky jako párátka.“

Cítila jsem, jak se mi krev hrne do tváře. A doufala jsem, že si toho porotci nevšimnou.

I já jsem věděla, že je to přitažené za vlasy. Ale nemohla jsem prozradit, jak jsme to dokázali. Nemohla jsem porotě říct, že máme superschopnosti.

Víte, vážení spoluobčané, já a mí přátelé jsme se nakazili psím supervirem a v důsledku toho se u nás vyvinuly úchvatné fyzické a nadsmyslové schopnosti. Vyrvali jsme mříž ze zdi, protože jsme vypustili vlčí sílu skrytou v DNA.

Nevím, co by následovalo jako první – osvobození Pána hry, nebo obvinění mé osoby.

Porotci se zavrtěli. Viděla jsem, jak se některým vkrádá do tváře pochybnost.

Parrish se připravoval ke smrtící ráně. „A není pravděpodobnější, že jste onu velkou mříž našli ležet na zemi? Kde několik let rezivěla? Že váš kamarád Ben Blue zavedl celou skupinu přímo k ní, protože to byla součást jeho nebezpečného žertíku?“

„Jistěže ne!“

Parrish přestal protahovat samohlásky a pokračoval ostřejším tónem. „V té místnosti jste nebyli uvěznění, že ne, slečno Brennanová?“

Dost bylo obrany. Do útoku.

„Možná že šrouby byly chabě usazené,“ řekla jsem pevně.

Parrish chvíli zvažoval má slova. Pán hry si poposedl na židli.

Tlačila jsem dál. „Policejní vyšetřovatelé našli v elektrorozvodně na podlaze sedmicentimetrové ocelové šrouby. Podívejte se do hlášení, co držíte v ruce – odpovídají otvorům vyvrtaným do dveřního rámu ve ventilátorovně. Čtěte dál a zjistíte, že podle zjištění policie ty otvory někdo vyvrtal teprve nedávno a také že promazal panty."

Parrish zvedl ukazováček. „To není…"

Skočila jsem mu do řeči. „Policie potvrdila, že čtvrtpalcové šrouby zajišťující ocelové trubky se prodaly v obchodě ve městě asi měsíc před onou událostí. Totéž platí o zamykacím mechanismu mříže. Laskavě si ještě jednou přečtěte výpověď Maxe Fullera, svářeče z Myrtle Beach. Vzpomíná si, že otáčecí mechanismus před půl rokem vyráběl. Návladní vám ji přece poslala, ne?"

Parrishův obličej získal fialový tón. „Poslyšte, slečinko, tady se ptám *já*."

„Myslela jsem, že jste ode mě chtěl odpověď," odsekla jsem. „Existují důkazy, že mříž vyrobili nedávno a vsadili do sklepa. Spadla ze stropu a uzavřela nás uvnitř. Jak zamýšlel její tvůrce."

Parrish nemohl najít slova. Ochable mávl rukou a pokoušel se znovu převzít kontrolu nad výslechem. Jenže to jsem mu nehodlala dovolit.

„Proč to nefungovalo?" pokrčila jsem rameny a pak se obrátila k porotě s upřímným výrazem ve tváři. „Nevím, ale jen díky tomu jsme já a mí přátelé naživu. Byl to dar od Boha. A proto nepochybuji o svém šťastném osudu."

Úsměvy. Přikyvování. Všimla jsem si, jak Pán hry zuří.

„Kdo ví?" podívala jsem se mu přímo do očí. „Možná byl celý ten mechanismus špatně zkonstruovaný."

„Lhářko!" Pán hry udeřil oběma pěstmi do stolku. „Postavil jsem ho dokonale."

V soudní síni zavládlo ohromené ticho.

„Hra byla *bezchybná*!" prskal Pán hry, vzápětí se vymrštil a přeskočil stůl. „Vy jste *podváděli*! Někdo vám pomáhal!"

Výkřiky. Tříštící se sklo. Převržené židle.

Pán hry vyrazil k lavici svědků, v očích šílený výraz.

Dva kroky.

Cosi uvnitř mě se pohnulo.

Ne! Tady ne!

Pak se na Pána hry svalila kupa těl. Zmizel pod uniformami justiční stráže, ale stále se ke mně pokoušel dostat.

Na ochozu propukl zmatek.

Soudce DeMerit bouchal kladívkem, ale nikdo mu nevěnoval pozornost. Nastala mela, do dveří se nahrnuli další zřízenci a vrhli se na rozzuřeného obžalovaného.

Pomalu ho přemohli. Objevilo se několikero pout a zacvaklo. Justiční stráž se zvedala z hromady jako odlupující se cibulové slupky.

A pak… úplně dole ve skrumáži byl Kit.

Tati.

Oddechoval jako maratonský běžec a stále svíral nohu Pána hry ve smrtelných kleštích. Očividně zareagoval jako první.

„Přerušuji líčení!“ křičel soudce DeMerit a vytrvale mlátil kladívkem. „Svědkyně je propuštěna. Stráž odvede porotu a pošle obžalovaného zpět do vazby.“

Pár zřízenců vyprovázelo porotce ze dveří, další vyváděli už ztichlého Pána hry zadem.

Harrisová spěšně došla k lavici a vzala mě za ruku; její krátké blond mikádo připomínalo vrabčí hnízdo. „Jsi v pořádku, Tory?“

Přisvědčila jsem, příliš otřesená na to, abych dokázala promluvit. Harrisová mě doprovodila ke Kitovi, který už seděl u stolku obžaloby a držel si kapesník u nosu.

„Pěknej zákrok.“ Nevěděla jsem co dělat, a tak jsem mu jen stiskla rameno.

„Minul jsem se povoláním,“ ucedil Kit a otíral si obličej. „Jsem rozený fotbalový obránce.“

Shelton a Hi se objevili vedle mě.

„Páni!“ Shelton se držel za hlavu. Nemohl popadnout dech, ačkoli se během útoku ani nepohnul. „Se to tady pořádně rozjelo.“

„Já to říkám pořád, Tory.“ Hi potřásal udiveně hlavou. „Máš od přírody dar pěkně nasírat lidi. A ne jenom tak obyčejně. Úplně z tebe zcvoknou a vrhnou se u soudu na svědka.“

Obrátila jsem oči v sloup. „Díky.“

Harrisová si roztřesenou rukou upravila kostýmek. „Musíme vyklidit síň.“ Bez ohledu na okolnosti jsem v jejím hlase vycítila vzrušení.

Naposledy jsem se podívala ke stupínku. Soudce DeMerit stál za křeslem, jako by ztuhl v pohybu, kladívko v ruce a ve tváři udivený výraz.

Souhlasím.

Kit mě chytil za paži a rychle jsme vyšli ven.

Druhá kapitola

Shelton za námi zavřel.

Tlukout srdce se mi konečně zpomalil.

To byl den.

„Pořád nemůžu věřit, že se na tebe vrhnul.“ Hi, už potřetí. Svalil se do superžidle kosmického věku u naší počítačové stanice. „Byl to hotovej psychothriller. Ten chlap je magor.“

Hirama by bylo možné popsat buď jako statného, nebo jako obtloustlého kluka – podle toho, jak jste velkorysí. Je zábavný, má jiskřivé hnědé oči a vlnité hnědé vlasy, důvtip a jazyk jako břitvu. Je blázen do přírodních věd a miluje složité experimenty.

Hiram doma shodil školní uniformu a teď měl na sobě vybledlé sportovní kapsáčové kraťasy a červené tričko s obrázkem *Gremlins*. Je posedlý retro módou – asi v polovině případů jsem o věcech vyobrazených na jeho šatstvu v životě neslyšela.

Hi mi to vždycky ochotně vysvětlí. Dlouze.

„Promiň, že jsem tam ztuhnul, Tor.“ Shelton se mračil a lemem trička si čistil brýle. „Nebyla to moje hvězdná chvilka, co?“

Jeho omluvu jsem přešla mávnutím ruky. Věděla jsem, jak Shelton nesnáší vlastní zbabělost.

„Hele, *já* ztuhla taky.“ Při té vzpomínce mi naskočila husí kůže. „Doufejme, že porota měla dobrý výhled. A že Parrish nenajde způsob, jak to překroutit. Je to slizkej had.“

„To máš pravdu.“ Shelton se převlékl do bermud a žlutého polotrička. Obojí na jeho hubeném tělo volně viselo. Sheltonova tmavě čokoládová pleť je dědictvím po otci Nelsonovi, ale jemné rysy v obličeji zdědil po japonské mamince Lorelei.

Naše počítačové eso, špičkový kyberhacker Shelton si hravě poradí se šiframi i hádankami. Taky umí mistrně otevírat zámky. Ale vzrušení moc nevyhledává. Jeho seznam fobií je asi kilometr dlouhý.

Sheltonovi bylo v listopadu šestnáct; tuhle impozantní hranici překonal jako druhý z virátů. Řidičák dostal hned po Vánocích a teď tráví nekonečné hodiny prohledáváním webovek s ojetými auty a hledá dokonalý vůz.

Já oslavila patnácté narozenin šest týdnů před soudním procesem. Žádná velká hostina – jen já, Shelton a Hi, Kit a Whitney, pár dárků

a tříchodové menu v restauraci Husk. Byla jsem nadmíru spokojená, ačkoli proč si Hiram myslel, že mě potěší tričko s Angry Birds, je mi pořád záhadou.

Žádné spolužáky z Boltonovy přípravky jsem nezvala, ani Jasona ne.

Určitě by to pochopil. Poslední, co bych si přála vytrubovat do světa, je můj věk i to, že jsem „tak chytrá“, že jsem v pohodě přeskočila jeden ročník. V minulosti to nefungovalo v můj prospěch.

Možná za rok.

Na narozeniny jsem nepozvala ani Bena. To bylo těžší.

Jenže fakta jsou fakta: Ben spolupracoval s Pánem hry.

Věděl, co je to za blázna, celou tu dobu to věděl a nic neřekl.

Bena jsem neviděla od té noci při hurikánu, kdy jsem si vyslechla jeho zpověď. A ani jsem ho vidět nechtěla. V prosinci mu bylo sedmnáct a pozval mě na oslavu – s Hiem a Sheltonem –, ale já nešla.

Cožpak jsem mohla?

„Musíš připustit,“ ozval se najednou Hi, „že ten pošuk je docela mrštnej. Doskočil skoro až k tobě, aby tě zaškrtil. To nebyl špatnej výkon.“

Shelton hlasitě vydechl. „Když se Pán hry pohnul, nemohl jsem uvěřit vlastním očím. Jeho advokát musí být bez sebe vzteky.“

„V noci bude mít těžký sny, jak ho Kit sráží k zemi,“ dodal Hi. „Jsem si sakra jistej, že to byl zákrok proti pravidlům. Bránění ve hře. Nebo tak něco.“

V hlavě jsem si přehrávala celé šílenství ze soudní síně, když se mi cosi otřelo o kolena. Podívala jsem se dolů. A spatřila pod stolem Coopovu obrovskou hlavu.

Vlčák mi položil packu do klína a upřeně se na mě díval tmavě modrýma očima. Obvykle vycítí, když jsem nesvá.

Je to součást našeho jedinečného pouta? Anebo jen psí intuice? Kdo ví?

„Ahoj, psisko.“ Podrbala jsem ho za šedohnědýma ušima.

Všichni čtyři jsme byli nacpaní v klubovně, starobylém bunkru z dob občanské války na severním výběžku Morrisu, což je bariérový ostrov na konci světa, kde naše rodiny žijí. Odlehlá skrýš je schovaná v pískovcovém kopci nad Atlantikem a pro okolní svět je prakticky neviditelná.

Tady se cítím v bezpečí. Především proto, že nikdo jiný nemá o existenci bunkru ani tušení.

Až na Bena, samozřejmě.

Rychle jsem tu myšlenku odehnala.

Morris je mimo dosah civilizace – pusté kopce, louky a orobincem porostlé duny tvořící jižní polovinu vjezdu do charlestonského přístavu.

Celých deset čtverečních kilometrů vlastní Loggerheadský svěřenský fond, který je udržuje v povětšině nezastavěné podobě.

Na Morrisu stojí jen jedna moderní budova – malý komplex domků, kde všichni bydlíme. S okolním světem nás spojuje jediná silnice, jednoproudá neznačená asfaltka vlnící se na jih travnatými loukami a pokračující na ostrov Folly.

Naše maličká komunita je tou nejizolovanější v celé nížině. Žijeme ve virtuálním exilu, odříznutí od zbytku Charlestonu. Většina místních si myslí, že Morris je neobydlený.

Loggerheadský fond vlastní i domky a pronajímá deset stejných obytných jednotek zaměstnancům výzkumného ústavu na ostrově Loggerhead, jednoho z nejvyspělejších veterinárních výzkumných zařízení na téhle planetě.

Já a Kit máme jeden. Což dává smysl, protože Kit je nejenom ředitelem LIRI, ale i správcem fondu.

Rodina Stolowitských a Deversových mají také po jednom – Hiův otec je hlavním laboratorním technikem ústavu, Sheltonův táta zase ředitelem informačních technologií a maminka veterinární asistentka, která pracuje v laboratoři číslo jedna. Benův otec Tom Blue provozuje lodní kyvadlovou dopravu – člun Hugo a bydlí v posledním domku napravo. Ben je střídavě tady anebo u matky za zálivem v Mount Pleasant.

„Nabíjel někdo poslední dobou baterky?“ zeptal se Shelton.

„Jasně.“ Hi už zapínal iMac. „Včera. Můžeme to spustit.“

Náš bunkr, kdysi klíčová předsunutá výspa obrany města před námořními útoky, je dnes už světem zapomenutý. Tedy byl až do chvíle, než jsme ho objevili, když jsme hledali zakutálené frisbee.

Od toho dne se hodně změnilo.

Nejprve to byl spíš kryt, temná jeskyně v kopci vystavená průvanu. Kromě nebezpečného vchodu do dolů a rozbité dřevěné lavice v ní nebylo nic. Ale naše dobrodružné pátrání po legendární pirátce Anne Bonnyové nám přineslo peníze a my je dobře využili.

Hotovost a únavné lopocení přeměnily bunkr na speciální místečko. Pečlivě vybavenou klubovnu nacpanou nejmodernější technikou. Měli jsme dost šťávy, aby tu mohl přistát raketoplán.

Na podlaze ležel zátěžový koberec a do střílny pro dělo jsme přidali okno s výhledem na oceán. Interiér zdobil elegantní nábytek – kulatý rozkládací stůl se židlemi, skříňky, police a absolutně špičková počítačová stanice.

Hi si vyžádal miniledničku a dostal ji. Stará dřevěná lavice pořád stála pod oknem, ale byla obroušená, natřená a nalakovaná. V rozích jsme rozmístili veselé stojací lampy.

Největším dosavadním nákupem byl solární generátor. Nechat si tu velkou a přitom choulostivou věcičku poslat a dostat ji nepozorovaně do bunkru, to byla noční můra. Ale popasovali jsme se s tím a do křoví nad vchodem jsme nainstalovali čtyři panely.

„Ta pitomá wifina nefachá." Hi vstal a vstoupil do druhé místnosti bunkru. Hmatal po vypínači. Byla tu vždycky tma, protože jsme dělovou střílnu natrvalo utěsnili a zřícený vchod do šachty vzadu zahradili prkny.

Z kovových polic u stěny visely zamotané kabely připojené k různým typům hardwaru. Bezdrátové routery. Servery. Externí jednotky. Audiovizuální zařízení. Tucet dalších vynálezů moderní techniky. Dole stála řada průmyslových nabíjecích baterií.

Coop sledoval každý Hiův pohyb. Vzadu v rohu se nacházel vlčákův soukromý salon: pelíšek značky Kong, dávkovače na vodu a granule. Na podlaze se válelo půl tuctu parohů, kostí a oslintaných žvýkacích hraček.

„Klídek, psisko." Hi zapojil zástrčku na horní polici. „Jen vypadl modem. Tvoje království zůstalo netknutý."

Coop došel k pelechu, dvakrát se otočil, schoulil a usnul.

Hi se vrátil k nám a dosedl na židli.

„V čem byl problém?" chtěla jsem vědět.

„Spadla síť." Vyhnul se mému pohledu. „Možná se tu zastavil Ben a zkoušel surfovat po netu. Pokaždý zapomene heslo. Spravil jsem to."

Shelton došel k oknu a podíval se ven. „Hýbalo se i s lany v přístavišti. Asi tu včera byl."

Nekomentovala jsem to.

Před bunkrem začínala úzká stezka vinoucí se dolů z kopce až k maličké zátoce skryté ve skalách. Cestu i zátoku stínily dva kamenité výchozy, takže z moře nebyly vidět. Kus od břehu stál ve vodě starý kůl, u něhož se dal báječně uvázat člun mimo dosah zvědavých očí.

Lodě tu projížděly ve dne v noci, vplouvaly do přístavu a zas z něho vyplouvaly a jejich obyvatelé neměli tušení, že v kopci se schovává moderní technické nervové centrum.

Naše tajemství.

Přestavba podzemní skrýše trvala týdny, přišla nás na tisíce a rozšířila hranice našich schopností. Ale výsledek stál za to.

Hurikán Katelyn díkybohu naše doupě ušetřil.

Když jsme přečkávali bouři v domě mé pratety Tempe v Charlotte, byla jsem uzlíček nervů. Uplynul celý týden, než jsme se mohli vrátit.

Katelyn zasáhla Charleston vytrvalým větrem o rychlosti přes dvě stě

kilometrů za hodinu. Náš ostrov převálcovala – dokonce pobořila malý most na Folly.

Jelikož na Morrisu žije méně než třicet obyvatel, oprava tohoto minisídliště nebyla na prvních místech seznamu priorit města. Nakonec se Kit rozhodl provést opravy soukromě za peníze LIRI. Cokoli, jen abychom se dostali domů.

Bunkr jsme proti vodě zabezpečili, jak nejlépe to šlo, odmontovali jsme solární panely a natahali je dovnitř. Byla to vyčerpávající práce a já doufala, že už se nebude nikdy opakovat. Jenomže jsme neměli tušení, jestli naše staletá jeskyně v kopci přežije bouři čtvrtého stupně.

Bohové byli laskaví – domy zůstaly téměř neporušené a naši skrýš to jen maličko zatopilo.

„Takže už je skoro po procesu?“ Hiova otázka mě přivedla zpět. „Kvůli tomuhle dramatu reálnýho života nestíhám sledovat televizi.“

Pokrčila jsem rameny. „Návladní neví, *co* teď Parrish udělá, když jeho klient dostal záchvat před porotou. Harrisová se bojí, aby porotci neprohlásili soudní řízení za zmatečné.“

„Zmatečné? Takže bys to musela absolvovat celý znova?“ Shelton vykulil oči, když si sedal vedle mě. „Ale Pán hry se prakticky přiznal. Je to děs.“

Líp bych to sama neřekla.

„Ben zešílí, jestli bude muset podruhý svědčit,“ prohlásil Hi. „Parrish na něj byl mnohem tvrdší než na tebe, Tor. Chtěl, aby to vypadalo, že *Ben* za všechno může.“

Podívala jsem se na lavici pod oknem. Tam vždycky sedá Ben.

Sedával.

Než nás zradil.

Rychle jsem odvrátila oči. Nechtěla jsem na to myslet.

Hi a Shelton odpustili Benovi skoro okamžitě, ale já nemohla. Pro mě byla jeho zrada pořád čerstvá. Hluboká.

Navíc jsem nebyla připravená zabývat se tím ostatním mezi námi.

V tu noc mi totiž svěřil ještě něco dalšího. Tajemství, které jsem si nechávala pro sebe. I teď.

Ben to všechno dělal proto, aby na mě zapůsobil. Chtěl být víc než můj kamarád.

I po pěti měsících jsem nevěděla, jaký z toho mám pocit. Ze všeho.

A tak jsem v přítomnosti kluků dělala to nejlepší, co jsem uměla – vyhýbala se tématu.

Hi mi určitě četl myšlenky.

„Ben nevěděl, co se stane," řekl tiše. „Netušil, jak to bude zlý. Nikdy by nám to neudělal, Tor. To přece víš."

Neodpovídala jsem.

Možná jsem souhlasila, ale nic to neměnilo na mých pocitech.

Jak mu můžu zase věřit?

Ben, jeden z mých nejbližších přátel. Kluk, se kterým jsem každý den jezdila do školy a venku trávila dlouhé hodiny. Člen mojí smečky. Virát.

Ben, který pro mě byl jako rodina. A v určitém směru možná ještě bližší.

Ne, teď už ne.

Z Boltonovy přípravky ho vyhodili kvůli roli, kterou sehrál ve skandálu s Pánem hry. Proto se nyní zdržoval většinou u matky. Myra měla byt v Mount Pleasant kousek od Benovy nové střední školy Wando High.

Benovo vyloučení nebylo fér. I já to připouštěla. Ale cožpak je život fér?

Mně zabili mámu, to taky není fér.

Tak dost.

Ben je pryč a my to nemůžeme změnit.

Zavřela jsem oči a pokusila se tohle téma vyhnat z hlavy.

Najednou jsem kdesi v koutku své mysli ucítila chvění. Slaboučké… volání. Skoro nepostřehnutelné jako mírný mořský proud. Jemný závan virátího vědomí, co mě lechtal v zákoutí mozku, i když jsem měla superschopnosti vypnuté.

Od hurikánu se mi to stalo asi šestkrát. Naposledy dnes ráno u soudu. Ten pocit se objevoval a mizel bez varování – nedokázala jsem ho vyvolat ani zachytit, když vyplul na povrch.

A poslední dobou jeho účinky sílily.

Dělalo mi to starosti.

Je to nějaký přetrvávající psychický příznak? Posttraumatický stres? Neškodná ozvěna opatření, co jsme přijali během boje s Pánem hry a která zas brzy utichne?

Anebo je to naopak předzvěst vážnější, trvalé změny mé psyché? První symptom otevírajících se dveří, které jakmile se odemknou, už nepůjdou nikdy zaklapnout?

Pocit sílil a vysmíval se mému vědomí. Jako bych stála na hraně a nedokázala ho zachytit. Přicházela jsem z toho o rozum. Zoufalstvím jsem skoro zaskřípala zuby.

Uklidni se. Nech to přijít.

„Tory?" Shelton si mě podivně měřil. „Jsi v pohodě?"

Hi mi zamával rukou před obličejem. „Je někdo doma? Zas tě ovládá temná síla?"

Oba jsem je ignorovala a zpomalila dech. Zavřela jsem oči a pokusila se obalit ten podivný pocit vědomím. Ponořit se do podstaty. Udržet záludné vibrace, aby mi neutekly.

Tam.

Cosi bojovalo o mou pozornost.

Najednou jsem cítila Coopovu přítomnost, ačkoli se právě rozvaloval na pelíšku ve vedlejší místnosti. Podobně jsem si uvědomovala i Sheltona a Hie. Nešlo jen o to, že jsem cítila, kde jsou. Ty vibrace mi připadaly jako… spřízněnost. Podivné poznání.

Cítila jsem viráty způsobem, který neumím vysvětlit.

Hie. Sheltona. Coopa. Dokonce i Bena někde daleko.

Svou smečku.

Ale vždyť nemáš záblesk.

Jak je to možné?

Teď si asi říkáte, o čem ta holka mluví. To bylo tak.

Vloni jsem se já a mí kamarádi nakazili supervirem, zákeřným malým patogenem, který vytvořil doktor Marcus Karsten, bývalý ředitel LIRI a dřívější šéf mého otce. Doufal, že zbohatne na nové vakcíně, a tak zkombinoval DNA dvou různých kmenů parvoviru a nechtěně stvořil třetí.

Velký problém: nový bacil se přenáší na člověka. S kamarády jsme ho chytili, když jsme zachraňovali Coopera, jehož Karsten používal pro své pokusy.

Nemilosrdná potvora se nám dostala do genetického kódu, přepsala ho a podstrčila do lidské dvoušroubovice psí sekvence.

Nejprve udeřila choroba. Bolesti hlavy. Horečky. Noční můry. Výpadky paměti.

Následovala podivná transformace; mikroskopický vetřelec zamíchal naše chromozomy jako karty.

Vyvíjeli jsme se, nebo degenerovali. Měnili se v cosi nového, přesto starodávného.

Vlk se stal naší součástí. A něco víc.

Naučili jsme se spouštět *záblesky*.

Dosud to neumím moc dobře popsat. Mysl se mi zdeformuje a vybuchne. Tělem mi otřásají mocné síly. V podvědomí rezonují prvotní instinkty.

A pak se vyderou na povrch schopnosti.

Všechny smysly přepnou na hyperpohon. Sluch. Zrak. Čich. Hmat. Chuť. Jsou ostřejší, než je u člověka možné. Svaly mi pulzují psí rychlostí a obratností. Prakticky hořím energií. A v očích mi plane zlaté světlo – nešťastný vedlejší účinek, který musíme skrývat.

Ani po roce se nezdá, že by tyhle příznaky slábly. Právě naopak.

Vlk nyní žije v naší buněčné paměti. Pojí nás do smečky.

Jsme viráti. Genetičtí mutanti. Zbrusu nový živočišný druh.

A nemáme nejmenší ponětí, co s tím dělat.

Co když se nemoc vrátí? Anebo mutace dosáhnou nových extrémů? Mohou naše schopnosti jednoho dne prostě zmizet? Anebo natolik zesílí, že naše vlčí část převezme kontrolu nad lidskou?

Po Karstenově smrti jsme si mysleli, že šance na nalezení odpovědí zmizela společně s ním. Pak jsme objevili jeho flešku. Záchranné lano v temnotě.

Menší problém: nemůžeme se dostat k informacím, které obsahuje. Ty pitomé soubory jsou zašifrované.

„Co se děje, Tory?“ Sheltonův hlas mě vrátil do přítomnosti. Tahal se za ušní lalůček, což dělá vždycky, když je nervózní. „Stalo se to zase?“

Pocit se zamihotal. Začal mi unikat.

„Vysvětli, co cítíš,“ navrhoval Hi. „Vymluv se z toho.“

„Neumím to vysvětlit. Kéž bych mohla. Už od bouře se ten zvláštní pocit objevuje a zas mizí jako vzpomínka, kterou máš skoro na dosah. Anebo text písničky, co neumíš zařadit.“

Hi si odfrkl. „Škoda, že ti nemůžem do hlavy nainstalovat shazam.“

„A ty vibrace cítíš i *bez* záblesku?“ nedal se Shelton. „Jen tak z ničeho nic?“

Přikývla jsem.

Pak jsem impulzivně něco vyzkoušela.

KLAP.

Po celém těle se mi rozlila spalující energie.

Oheň v žilách. Led v páteři. Tisíc jiskřivých jehliček, co mi tetují kůži.

Záblesk se zažehnul jako supernova a vystřelil mé smysly do rychloběhu.

Svaly se naplnily vitalitou. Vlk vylezl a chtěl si hrát.

„Hej, jsem tam.“ Hiramovi se v očích rozhořelo tekuté zlato. Hrudník se mu dmul, jak popadal dech.

„Hrajeme si s ohněm,“ mumlal Shelton, ale za pár vteřin se mu v duhovkách zažehla stejná záře. Roztřesenýma rukama si sundal brýle a položil je na stůl – při záblesku měl zrak ostrý jako laser.

Ačkoli naše oči září stejně intenzivně, naše schopnosti nejsou totožné. U každého z nás se mutace trošičku liší. Proč? Kdo ví. Přidejte si to na seznam věcí, jimž nerozumíme.

Hiram vidí s úžasnou přesností a všechny nás strčí hravě do kapsy. Ben je nejsilnější a nejrychlejší. A já? To je trošku ujetější.

Při záblesku můj nos vyčenichá téměř cokoli, dokonce i pocity ostatních lidí. Zlost. Strach. Paniku. Závist. Každá emoce má svůj zvláštní pach, když ho dokážete zachytit a víte, co hledáte.

Podle mé teorie s tím mají co do činění hormony a feromony, ale popravdě řečeno, nejsem si jistá. Mozek si prostě jede podle svého a já se naučila to nezpochybňovat.

Funguje to. Po událostech loňského roku jsem se svým instinktům už naučila důvěřovat.

Jenomže to zdaleka není všechno, co viráti dovedou.

Když jsme spolu, naše schopnosti získávají mimosmyslovou kvalitu.

Telepatie. Senzibilita. Říkejte tomu, jak chcete.

Během hurikánu se mi podařilo zbourat mentální bariéry, které nás oddělovaly, a viráti tak mohli sdílet myšlenky stejně snadno jako slova. Ne, ještě víc. Dokázali jsme komunikovat beze slov, napojit se na smysly toho druhého a vysílat dokonale zformované myšlenky, obrazy a emoce. Dokonce vidět očima ostatních.

V těch několika okamžicích se naše mozky propojily.

Pět bytostí se slilo v jediné vědomí. Naprosto. Jednolitě. Smečka se stala celkem. A naše schopnosti se uvolnily úplně.

Srdce i mozky se provázaly a my vyrazili na lov. A ulovili kořist.

Ten pocit byl úžasný. Úchvatný. A upřímně, děsivý.

Od toho dne za bouře se mi však už nikdy nepodařilo celý telepatický účinek zopakovat. Bez ohledu na to, kolik záblesků jsem si vyvolala a jak moc jsem se s Hiem, Sheltonem, a dokonce Coopem snažila, nedosáhla jsem tak dokonalé jednoty. Zasekla jsem se.

Potřebuješ Bena. Smečka musí být úplná.

Rychle jsem tu myšlenku odehnala. Ale věděla jsem, že je pravdivá.

Tohle zvláštní nadání nám nejednou zachránilo život, ale stále se potýkáme s tím, jak je ovládat. Pokaždé když si myslím, že jsem své schopnosti zkrotila, zjistím, jak málo toho vím.

Záblesk se rozšiřoval a já testovala hranice, hledala zvláštní pocit, který jsem vnímala ještě před chvilkou.

Coop vyrazil ze dveří s naježenou srstí.

Podívali jsme se na sebe. Sedl si a pozoroval mě.

Ahoj, vyslala jsem.

Sestra-přítel, odpověděl Coop.

V mozku jako by se mi cosi přehodilo. Spojení zakolísalo. Pokusila jsem se soustředit, ale slaboučké pouto ne a ne zesílit.

Ben. Je moc daleko. Smečka je roztříštěná.

Ne. Víc než to.

Poslední dobou mi moje schopnosti připadají… mimo. Nejsou sladěné, jako by unikly ze zaběhlých kolejí. Drobné poruchy se hromadí už týdny.

Zavřela jsem oči. Zkoncentrovala se.

Najednou jsem ucítila tlak v hrudi. Vzduch mi unikal z plic. Popadala jsem dech a po páteři mi přejel elektrický výboj.

Co to je?

KLOP.

Záblesk uhasl. Při jeho rychlém zániku se místnost kolem mě roztočila.

Coop zavyl a pohodil hlavou.

„Co to bylo?“ Sheltonovi zmizelo světlo z očí. „Záblesk mi zhas, jako když sfoukneš svíčku. A nejsem… ve svý kůži.“

„Já taky ne.“ Rychle jsem mrkala a rozklepanýma rukama se chytila za hlavu. „Ani já záblesk neukončila. Jako by na mě spadla lednička a pak schopnosti prostě… zmizely.“

„Totéž.“ Hi byl rudý ve tváři a i jeho záblesk byl pryč. *„No es bueno.“*

Zamračila jsem se. „Něco je špatně. Jako kdyby se ty síly proměňovaly.“

Shelton si nasadil brýle na nos. „Jak?“

„Nevím. Ale měli bychom na to přijít. Rychle.“

„Nenecháme to na jindy?“ Hi ukázal na hodiny. „Sice zbožňuju, když se mi motá šiška, ale zítra nás čeká spousta srandy. Ve škole to bude masakr.“

Zašklebila jsem se. „Úplně jsem to vytěsnila.“

„To není zdravý.“ Hi vytáhl z lednice copánek sýra. „Musíš se svejm fanouškům postavit tváří v tvář.“

Od chvíle, kdy jsme zmařili plány Pána hry, jsme se v Boltonově přípravce stali senzací. Soudní proces hysterii ještě rozdmýchal a dnešní události se určitě probojují na první stránky zítřejších novin. Netěšila jsem se na další den, kdy na mě budou všichni civět na školní chodbě.

„Nemůžu se dočkat, až bude po všem.“ Posbírala jsem si věci. „Nesnáším, když jsem středem pozornosti.“

„Sama jsi to říkala,“ souhlasil Shelton. „Být neviditelný je *mnohem* lepší než být notoricky známý.“

„Jste vedle, vy dva.“ Hi zvedl ruce nad hlavu. „Miř co nejvýš, nebo to zabal, tvrdím já.“

„Jasně, Hii.“ Zahvízdala jsem na Coopa. „Takže teď to zabalíme.“

Třetí kapitola

Na schodech před domem jsem se zastavila.

„Musím jít dovnitř, že jo?“ Při tom pomyšlení mi poklesla ramena.

„Můžeš bivakovat u nás v garáži,“ nabízel Hi. „Někde tam je stan. Ale bacha, naše kočka ho občas používá místo záchodu. Strašně smrdí.“

Nakrčila jsem nos. „Ohromný.“

Poslední záblesky denního světla bledly, jak slunce zapadalo do Schoonerova průlivu. Vzduch zůstával lepkavý a teplý; klasický jarní večer v nížině. Asi si na noc nechám otevřené okno, pokud ropuchy nezačnou kuňkat moc nahlas. Tady je to úplně jiné než to věčné zimní šero v mém rodném Massachusetts.

Cesta z bunkru nám zabrala dvacet minut, protože jsme nespěchali. Klidně jsme sešli dolů na pláž. Tady se člověk neztratí. Naše domy jsou jedinými budovami na míle daleko.

Kit nedávno překřtil naše bydliště na Pláň vyhnanců. Uchytilo se to.

„Tak zatím čus.“ Hi se blížil k domovu a šátral po klíčích. „V devět budu koukat na *Bitevní loď*, kdybyste si náhodou chtěli živě zachatovat. Ale varuju vás – vypadá to naprosto příšerně. Jako že fakt votřesně hrozně.“

„Ahoj.“ Nepohnula jsem se.

Od Atlantiku vanula mírná bríza, přinášela hořký zápach mořské soli a cuchala azalky, které paní Stolowitská vysázela u předního chodníčku. Venku za dunami se rojily svatojánské mušky a blikaly jako létající svíčky, sbory cvrčků spustily svou večerní serenádu.

Na Morrisu můžete zavřít oči a předstírat, že civilizovaný svět neexistuje.

Takový klid. Jako země mimo čas.

Coop mě šťouchl do nohy. Natáhla jsem ruku a nepřítomně ho pohladila po hřbetu.

Nemůžu zůstat navěky venku. Anebo můžu?

„To je to tak zlý?“ Shelton se zastavil a pozoroval mě ze schodů. „Myslel jsem, že se to srovná.“

„Je to děs,“ zamumlala jsem. „Nesnesu Whitney ani v malých dávkách a teď ji mám najednou pořád na očích. Nikdy to neskončí.“

„Tak hodně štěstí.“ Shelton mi ještě jednou zamával a byl pryč.

Vteřiny ubíhaly.

Coop zakvičel. Zatočil se dokolečka. Udělal pár kroků k přístavišti, obrátil se a dvakrát zaštěkal.

„Já tě slyším, psisko.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Ale už tak jdeme pozdě. Schovávání by to ještě zhoršilo.“

Se žalostným povzdechem jsem se vlekla k přednímu vchodu.

Vklouzla jsem dovnitř, vyšla po třech schodech do přízemí. Přede mnou se rozkládal obývací pokoj, jídelna, kuchyň a snídaňový koutek, pěkně v řadě vedle sebe. Nalevo bylo schodiště vedoucí dolů do Kitovy maličké domácí kanceláře a garáže pro jedno auto.

V prvním patře jsou dvě ložnice, každá má vlastní koupelnu. Díky bohu.

Úplně nahoře, kde Kit kdysi míval velkolepé pánské doupě, nedávno vznikl formální přijímací salon. Nechtějte, abych to rozváděla. Dvoukřídlové dveře vedou na prostornou střešní terasu s nádherným výhledem na oceán.

Pěknej bejvák, pokud vám nevadí věčné běhání do schodů.

Jenomže já jsem náš dům už skoro nepoznávala.

Dřív jsme mívali všechen nábytek z IKEA. Jednoduché, trvanlivé kousky z katalogu, na které by byl hrdý každý yuppík. Ty dny jsou dávno pryč.

Teď jsou všude choulostivé starožitnosti. Mahagonové pozlacené stolečky. Lakované truhly a ebenové skříňky. Pohovka se střapci potažená hedvábím. Špičatá čalouněná křesla.

Někdy ani nevím, kam si mám sednout a na co můžu sahat.

Ty zdobené věci vypadají tak… nepohodlně. Křehce. Podivný asymetrický konferenční stolek hrozí, že se každou chvíli zbortí. Dvě lampy v obýváku připomínají středověké mučicí nástroje.

A co je nejhorší, vystěhovali mě z pokoje s výhledem na oceán. Je větší než druhá ložnice v patře a určený pro pána domu, ale já se v něm zabydlela hned po příjezdu na Morris. Byl můj.

Už není. Jak mi Kit vysvětlil, větší pokoj lépe vyhovuje potřebám dvou obyvatel. Zadní teď mám jen pro sebe a určitě je prostornější než většina dětských pokojíků.

Bla bla bla.

Bez dlouhých cavyků mě vypakovali do bývalé zadní, menší Kitovy ložnice. Mockrát děkuju.

K čemu všechny ty změny?

Jejich příčina se momentálně pohybovala v naší kuchyni.

Whitney Blanche DuBoisová, přiblblá přítelkyně mého otce.

Blonďatá sexbomba je momentálně trvalým nájemníkem v našem domě.

A moje vlastní soukromá noční můra.

Hurikán Katelyn byl k Whitneyině bydlení méně milostivý než k našemu. Obrovský dub jí přestavěl kuchyň. Tedy nejprve se probojoval dvěma patry nad místností. Zbytek obstaral vichr a liják.

Whitney se ocitla bez domova a přestěhovala se k nám, dokud jí dům neopraví.

Uběhlo pět měsíců a ona se pořád nemá k odchodu.

„Tory, zlatíčko!“ vrkala Whitney slaďoučkým jižanským přízvukem. „Myslela jsem, že jsme si řekly, že se vrátíš *před* setměním. Pro dívku není bezpečné toulat se potmě sama.“

Coop se odplížil za mě a pak vystřelil k misce. Whitney ho sledovala koutkem oka.

Aby bylo jasno – vlčák a blbka se vzájemně nesnášejí.

Whitney pokládá Coopa za divokou šelmu, co zamořuje dům. Coop považuje Whitney za vetřelce, který se do všeho plete a otravuje. Klidně mu to podepíšu.

„Promiň,“ mumlala jsem. „Ztratila jsem pojem o čase.“

„Nemluv na své boty, drahoušku,“ zasyčela Whitney. „Správná dáma se pyšní tím, že udržuje oční kontakt.“

Musela jsem velmi bojovat s nutkáním vztyčit na ni prostředníček. „Díky za tip.“

Whitney zoufale touží, abychom byly kamarádky. Jenomže tomu stojí v cestě její povaha a priority. Já se fakt snažila mít ji ráda. Nepovedlo se. Opakovaně.

Je to, jak to je. Ta ženská mě nechápe a já ji nemůžu vystát.

Jenomže Kit svou barbínu zbožňuje, a tak si tyhle myšlenky nechávám pro sebe. Myslí si, že já a blbka spolu vycházíme dobře.

No jasně. Všechno je v naprostém pořádku.

Kit je vynikající mořský biolog a dobrý táta, ale nepatří k nejvnímavějším chlapům na planetě. Vlastně nepatří ani do jejich horní poloviny. Tenhle fakt jsem nejednou využila ke svému prospěchu.

Jak, ptáte se?

S Christopherem „Kitem“ Howardem bydlím přes rok od chvíle, kdy se maminka zabila při autonehodě. Boční náraz. Opilý řidič. Máma neměla šanci.

Bolest se tu a tam nečekaně přihlásí o slovo. Zaslechnu písničku od

Rolling Stones nebo uvidím omšelý žlutý futon a *bum*, všechno je to najednou zpátky. Rána, která se nikdy úplně nezahojí.

Pokouším se tyhle výbuchy skrývat, ale kluci to vždycky poznají. Hrozně se snaží mě podpořit, i když jsou z toho nesví. Je to moc milé, jenže dospívající mladí muži jsou mizerní poradci na zvládání smutku. Totéž platí o Kitovi, i když ten si vede o něco líp.

Já se s tím většinou snažím vypořádat sama. Je to tak jednodušší.

Kdyby nedošlo k té nehodě, asi bych nikdy nepoznala svého otce.

Smutná myšlenka.

Kit a já jsme měli krušné začátky. On neměl potuchy, jak si poradit s otřesenou, ubrečenou puberťačkou, která mu vtrhla do života jako vodíková bomba. Pomalu jsme se však naučili jeden druhému důvěřovat. Mírumilovně spolu žít, a dokonce si jeden druhého užívat.

Nikdy nebudeme mít normální vztah otce s dcerou – říkám mu Kite a rozhodla jsem se, že si nechám své příjmení. Ale už si nejsme cizí. Od těch prvních trapných týdnů jsme ušli dlouhou cestu.

Tedy až do chvíle, kdy k nám domů přivedl tuhle pitomou nánu.

Whitneyina děsivá přítomnost nebyla jedinou změnou.

Jako kdyby mi Kit chtěl vynahradit dřívější zanedbávání, teď mě sleduje jak ostříž. To se stane, když se dospívající dcera zaplete do případu sledování, útoků, střelby nebo když ji každých pár měsíců zatknou.

Co na to můžu říct? Být virátem je jako hrát golf při hurikánu.

Potíže si mě vždycky najdou samy.

„To jsi ty, kotě?“ Kit se vynořil z kuchyně, na sobě měl zástěru s nápisem Sláva šéfkuchaři. Člověk by brečel. „Hezky ses prošla?“

„Jo.“ Protáhla jsem se kolem Whitney. „Venku se dělá moc pěkně.“

Kit věděl, že mám s kamarády tajnou klubovnu, ale nevyzvídal. Naštěstí. Kdyby viděl, jak náš bunkr doopravdy vypadá, asi by omdlel.

Hodila jsem batoh do odporného křesla a svalila se na pohovku v obýváku – jediný kus nábytku, který přečkal *Vítejte doma: Whitneyin speciál*.

Předstírala jsem, že si nevšímám, jak Whitney sahá po mém batohu a věší ho u dveří.

Vrrrr.

Whitney musí pořád všechno uklízet. Nevím, proč mi to jde na nervy, ale jde.

Whitney došla ke Kitovi a políbila ho na tvář. „Zrovna jsem Tory říkala, že není moudré procházet se venku po setmění.“

„Jo, hodně jsem se dozvěděla.“ S vážnou tváří.

„Fajn, kdo má hlad?“ Kit se donutil k úsměvu. „Tory, připrav na stůl. Hned, prosím.“

Občas je mi táty líto – pořád musí našlapovat po špičkách kolem dvou žen, které patří do jeho života.

Ale ty sis ji sem přived, kámo. Předtím nám přece bylo docela dobře.

Rozložila jsem ubrousky a příbory a sedla si na své místo. Whitney začala servírovat svůj nejnovější umělecký výtvor – kuřecí řízek, okru, šťouchané brambory, fazole, všechno v husté mastné omáčce.

Jednu věc musím připustit – Whitney je ohromná kuchařka. Klobouk dolů. Nechápu, jak si dokáže udržet postavu, když tolik jí, ale k téhle jízdě se ráda přidám. Její kulinářské mistrovství je jedinou výhodou života pod stejnou střechou.

„Tory!“ Whitney vycenila uměle vybělené zuby. „Teď když máš za sebou debutantský ples, musíš začít přemýšlet, jak to společnosti vrátit. Jistě, nejdřív musí proběhnout formální uvedení, ale v Magnolii už teď otevírají několik zajímavých výborů.“

Ztuhla jsem uprostřed sousta. „Cože?“

„Magnoliová společnost.“ Překvapeně zamrkala očima se silnou vrstvou řasenky. „Určitě jsi o ní slyšela.“

„Asi ne,“ odpověděla jsem tupě. Nelíbilo se mi, kam míří.

Whitney upřela na Kita nevěřícný pohled. „Magnoliová společnost v Charlestonu je jedinou exkluzivní organizací pro mladé dámy na celém Jihu. Tvé kamarádky z debutantského plesu tam už jistě vstoupily.“

„Kamarádky? Koho máš přesně na mysli?“

„Já to nechápu.“ Whitney trhla hlavou jako papoušek. „Mluvím o úžasné skupině mladých dam, se kterými tě uváděli do společnosti. Vždyť jste teď prakticky *sestry*! Dívky ze stejného debutantského ročníku jsou přítelkyně na celý život. Všechny budete pohromadě, až do Magnolie vstoupíš.“

Blé.

A já myslela, že tenhle nesmysl už pošel a odpočívá pod zemí. Jenomže můj debut byl očividně jen předehrou doživotního trestu.

Pokusila jsem se o diplomacii: „Nejsem si jistá, jestli se to hodí…“

„*Dokonale* se to hodí. Tory, tohle se prostě mezi slušnými lidmi *dělá*. A je to zároveň obrovská pocta. O přijetí se *uvažuje* výhradně u dcer z těch z nejlepších rodin.“ Whitney stiskla rty. „Upřímně, máš štěstí, že o tebe po tom příšerném soudu vůbec ještě stojí.“

Zaťala jsem zuby. A odolala nutkání říct něco, čeho bych litovala. Whitney popisovala proces s Pánem hry jako trapnou nepříjemnost a to mě vytáčelo.

„Je to jenom na tobě.“ Kit se na mě podíval s nadějí. „Třeba to bude zábava.“

„Ty prostě *musíš* v charitativní práci pokračovat!“ Whitney už skoro kvičela.

„Promyslím si to.“ Změna tématu. „V práci všechno v pořádku, Kite?“

„Cože?“ Kit sklonil vidličku se šťouchanými bramborami. „Jo, v pořádku. Jako obvykle je toho hodně. Škody po hurikánu už jsou napravené, opicím to, jak se zdá, neublížilo. Celkově jsme měli velké štěstí.“

„Musíme věnovat víc pozornosti sociální stránce věci.“ Whitney složila ubrousek a položila si ho na klín. „Tví zaměstnanci potřebují rozptýlit, když žijí tady na venkově.“

Mluvíš o sobě, co, ty semetriko.

„Ve městě je tolik možností,“ prohlásila jsem nevinně. „Kdy budeš mít opravený dům?“

„Až za několik týdnů,“ mumlala Whitney.

Kit se vyhnul mému pohledu.

„Jakou zábavu jsi měla na mysli, Whitney?“

Zvedla hlavu. Na tuhle otázku čekala.

„Měl bys uspořádat party. Přímo tady. Venku na trávníku. Mohli bychom objednat bílý stan, stoly a židle, grilovat a podávat ledový čaj. A třeba si zahrát nějaké hry. Kroket. Nebo badminton! A samozřejmě tombolu.“

„Aha, jasně,“ zamumlala jsem.

Kit se na mě varovně podíval.

Whitney tleskala rukama, nadšená vlastním nápadem. „No nezní to báječně? A LIRI by to měl celé zaplatit. Bylo by to pěkné gesto, ukázalo by sousedům, jak moc ti leží na srdci, aby se měli dobře.“

„Skvělý nápad,“ odpověděl automaticky Kit. „Měla bys to zorganizovat.“

Whitney zářila. „Bude mi ctí. Tory, můžeš mi pomoct.“

„Senzace.“

Dvojité blé.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Úterý

Duševně jsem se připravovala na blížící se pozdvižení.

Centrum města. Úterý ráno, 7.00.

Teď si nás vychutnají.

Shelton, Hi a já jsme vystoupili z *Huga*, vyšli z přístaviště na Lockwood Drive a kráčeli na jih po Broad Street. Za pár chvil jsme dorazili k velkolepé hlavní bráně Boltonovy přípravné akademie.

Zastavila jsem se. „Uf."

„Jo." Hi si nadhodil batoh. Dnes ráno jsme nemuseli k soudu, takže měl sako opět naruby, světlou podšívkou navrch. „To bude divoký."

Shelton si odfrkl: „Divokým myslíš, že to bude příšerně hrozný, že jo?"

Boltonova přípravka je nejstarší a nejprestižnější charlestonská soukromá škola. Víc než sto let znamená přijetí do jejích velkolepých síní vytoužený a nákladný společenský symbol. Většina studentů pochází z bohaté městské smetánky.

My sem vůbec nezapadáme.

Zaměstnancům LIRI z ostrova Morris hradí školné na Boltonu výzkumný ústav. Jinak bychom tam v životě nevkročili. A jelikož cesta autem trvá hodinu, LIRI zajišťuje rovněž každodenní kyvadlovou lodní přepravu na člunu Toma Bluea. Celkem vzato to není špatný kšeft.

Hi, Shelton a já jsme právě vběhli do cílové rovinky druhého ročníku. Od začátku to tady pro nikoho z nás není zrovna procházka růžovým sadem.

Pro většinu spolužáků jsme něco jako mimozemšťani – nepoznatelné cizí bytosti, co sem spadly z nebe, aby jim pokazily okázalý mejdan. Některé naše přítomnost výslovně uráží. V jejich rozmazleném privilegovaném světě pro nás není místo.

Všichni vědí, že do školy můžeme chodit jen díky stipendiu. Říkají nám „uprchlíci z ostrova", „děti ze člunu" nebo „vidláci". Zřídkakdy uplyne den, aniž by se do nás někdo navážel.

Všichni tři máme letos stejný rozvrh, takže si můžeme navzájem krýt záda.

V jednotě je síla. Doopravdy.

Ve škole navštěvujeme všechny pokračovací kurzy, v nichž se schá-

zejí nejlepší studenti z různých ročníků celé přípravky. Minulé pololetí s námi Ben chodil na polovinu předmětů, i když už byl ve třeťáku. Jenže teď už tu s námi není. Občas mívám pocit, že mi chybí vlastní ruka.

Pro skupinku nepokrytých bláznů do vědy ze středních vrstev je Boltonova přípravka sociálním minovým polem. Šikana začala ve chvíli, kdy jsem poprvé odemkla skříňku na chodbě a našla tam panenku Barbie navlečenou do šatů bezdomovkyně. Když vtipálci zjistili, že ta „nafoukaná zrzavá šprtka" je nejmladší ve třídě, přitvrdili.

Prvák byl otřesný. Jinak to popsat neumím. Jen kvůli kamarádům z Morrisu jsem nepožádala o přeložení na jinou školu. Bohužel druhý ročník nezačal o moc líp.

Ale to už je za námi.

Dnes nám říkají Morrisovské trio.

Od událostí loňského podzimu se z nás staly vlastně celebrity.

Sága o Pánu hry se měsíce držela v novinových titulcích. Případ se zkoumal do posledního detailu. Všichni ho propírali, psali reportáže, vysílali a blogovali. Jen samotnému procesu se věnovalo sedm účtů na Tumblr.

Spolužáci se dozvěděli, co se mohlo stát na plese debutantek. Většina z nich tam byla nebo tam měla přátele či rodinné příslušníky. A pak zjistili, že „ostrovani" zastavili psychopatického vraha. Že ti špinaví „vidláci" jim zachránili jejich prvotřídní zadky.

Účinek byl ohromující.

Dřívější mučitelé k nám dnes vzhlíželi s jistou dávkou posvátné úcty. Tucty spolužáků s vykulenýma očima – z nichž mnozí se na nás předtím ani neobtěžovali podívat – nám přišly osobně poděkovat za to, co jsme udělali. Pár jich bylo natolik polekaných, že se ani neodvažovali k nám přistoupit.

Občas se svět obrátí vzhůru nohama a pak se zapomene zase narovnat.

Najednou mi takhle připadal každý den na Boltonu.

To ovšem neznamená, že jsme se stali oblíbenými. Většina spolužáků se nás pořád stranila, protože nedokázala překlenout propast od zdrahavého respektu ke skutečnému přátelství. Ale popichování přestalo. Nikdo nám už nenastražoval pastičky.

U mě dobrý.

Stačí mi, když mě nechají na pokoji.

Změna postoje ostatních studentů se však netýkala Bena. Jeho vyloučení vzali jako nezvratný důkaz, že byl komplicem Pána hry. Nic je nedokázalo přesvědčit o opaku. Už jsem to přestala zkoušet.

Shelton se podíval na hodinky. „Za pět minut zvoní."

„Tak jo, sebranko." Hi se narovnal. „Užijte si Hirama."

Oba se na mě podívali. Přisvědčila jsem.

Hi se udeřil do hrudi – jednou, dvakrát – a vykročil ke klenutému vchodu. Já a Shelton jsme ho následovali po cestě z kočičích hlav. Obešli jsme fontánku s andělíčkem, vešli na nádvoří a pokračovali k obrovským žulovým lvům po stranách předního schodiště.

Studenti plnili dvůr, ve skupinkách si povídali mezi lavičkami a upravenými skalkami, vyhřívali se na sluníčku před prvním zvoněním. Obvyklý ranní výjev.

Třeba si nás nikdo nevšimne.

Když jsme přecházeli přes náměstíčko lemované květinami, rozhovor ztichl.

Hlavy se otáčely. Oči nás sledovaly. Ozýval se šepot pod rukama zakrývajícíma ústa.

Do háje. Školní bulvár nás má v merku.

Hi kýval hlavou sem a tam. „Civěj, jako bysme byli nahý."

„Jdi dál," sykl Shelton. „Tohle je nesnesitelný."

„Držte se mě." Ignorovala jsem zevlující spolužáky, rychle vešla do dřevěných dveří a vklouzla dovnitř. Hluboký nádech. Pak jsem nasadila neutrální výraz a vypálila chodbou. První hodinu byla matika. Potřebovala jsem učebnici.

Jakmile jsem zatočila za roh, odvaha mě opustila.

Jason Taylor se poflakoval u mojí skříňky. A předstíral, že na mě nečeká.

„Tory!" Jason se zazubil. „Slyšel jsem, že včera jsi byla skvělá. Ten chlap na tebe fakt vytáhl nůž?"

„Nůž? Cože?" *Ach jo.* Je to horší, než jsem čekala.

„Povídá se to. Mně to nepřipadalo pravděpodobný."

Jason je učiněný severský bůh. Ledově modré oči. Bledá pleť. Světlé blond vlasy. Tělo jako Thor. Kapitán lakrosového týmu, dokonalý sportovec.

A je do mě zabouchnutý.

Což je stále větší problém.

V posledních dnech mám pocit, že Jason číhá všude, kam se hnu. Už mě napadlo, že si mě snad označkoval čipem jako výstavního labradora.

Nechápejte mě špatně – Jason je báječný kluk a opravdový kamarád, jeden z mála, na které se můžu v tlačenici spolehnout, přestože nepatří k virátům. Pro zneškodnění Pána hry byl nepostradatelný a riskoval život, aby pomohl ostatním. Na to se nezapomíná.

Do milostného románku se mi ale nehodí.

Mezi námi to nejiskří. Nemává to se mnou. Chemie nefunguje. Nevím proč, ale prostě to tak je.

Jason mluvil a já se prohrabovala hromádkou učebnic. „Víš, že tam byl Chance?“

Ruce mi ztuhly. „Kde? U soudu?“

Jason přikývl. „Seděl vzadu. Všechno viděl. Musel to být pořádný cirkus. Vyvolala jsi pěkný pozdvižení.“

Jason pokračoval, ale já už ho nevnímala.

Chance Claybourne. V síni. Pozoroval mě.

Nevěděla jsem, co to znamená. Co *chci*, aby to znamenalo.

Abyste mě správně pochopili, Chance je problém. Neskutečně nádherný problém.

Chance vloni dokončil Boltonovu přípravku. I když je mu teprve osmnáct, získal přístup k velké části dědictví a stal se jedním z nejbohatších lidí v Charlestonu. Syn bývalého senátora státu a farmaceutického magnáta Hollise Claybournea a dědic obrovského rodinného jmění, tudíž i nejsledovanější svobodný muž ve městě.

Chance se mi neustále objevuje v životě.

Vloni byl dvakrát svědkem našich superschopností. Viděl, jak jsme rychlí a silní, a všiml si i našich zářících očí.

Poprvé z toho byl v takovém šoku, že skončil v blázinci. Podruhé jsem ho já sama přesvědčila, aby se tam vrátil a dál se léčil.

Podporovala jsem v něm jeho strach a sobecky tak chránila smečku na jeho úkor.

Pořád ve mně hlodal pocit viny, ale udělala jsem jen to, co bylo nezbytné.

Ubránit naše tajemství je ze všeho nejdůležitější. Vždycky.

Když se Chance zjevil znovu, byl to docela jiný člověk. Hravost zmizela. Nyní je zahořklý a tvrdý. A vůči mně a mým kamarádům chová silné podezření.

Chance nám také pomáhal zastavit Pána hry – a zachránil nám krk –, ale přitom se ještě víc utvrdil, že před ním skrýváme tajemství. Musím mu zabránit, aby zjistil, že se nepletl.

Najednou mi došlo, že Jason přestal mluvit.

Povytáhl světlé obočí. „Není ti nic?“

„Ne.“ Zavřela jsem skříňku a přehodila si batoh přes rameno. „Lidi to všechno hrozně nafukujou.“

„Další velký den pro Morrisovské trio.“ Jason se usmál, aby dal najevo, že žertuje. „Určitě jsi je okouzlila. Jako každého.“

Hi a Shelton se objevili na chodbě, a uchránili mě tak před nutností odpovídat.

Pozdravili Jasona přehnaným kýváním hlavy – ti dva přijali jeho přátelství bez výhrad a jeho pozornost si užívali. Chápala jsem to. Bylo příjemné se kamarádit s jedním z nejoblíbenějších kluků ve škole.

Na podlaze za mnou zaklapaly podpatky.

Pevně jsem zavřela oči.

No jasně.

Otočila jsem se a spatřila Velkou trojku potvor, připravenou k akci.

Prohodily si pozice, ale jednotlivé komponenty zůstaly stejné.

Místo šéfky převzala Ashley Bodfordová. Má tmavé oči, lesklé černé vlasy a dokonalé zuby. Hezká, ale tak nějak chladně, zle, jestli to tedy dává smysl. Na sobě měla stejnou uniformu jako já – bílou halenku, kostkovanou sukni, černé podkolenky i boty a tmavomodré sako –, na *ní* ovšem vypadala stylově. Nevím, jak to dělá.

Půl kroku za Ashley stála Courtney Holtová. Vysoká, štíhlá, s postavou modelky, vtělení tupé blondýny z otřepaných vtipů. Dnes se rozhodla pro „sportovní“ styl: bílou uniformu roztleskávaček týmu Griffins, o dvě velikosti menší, než je zdrávo. Jakmile objevila tuhle trhlinku ve školních pravidlech oblékání, koupila si pět kousků, aby je mohla nosit každý den.

Obě jsou svým způsobem příšerné – ovšem Courtney je spíš pitomá než zlá. Stačí, abych stála v jejich blízkosti, a naskakuje mi husí kůže. Ale příčinou mých bezesných nocí bývala třetí členka sesterstva.

Madison Dunkleová se krčila za Ashley, a jakmile se naše pohledy střetly, z tváře jí zmizela veškerá krev. Perfektní make-up, pleť opálená ze solárka a nový účes z dokonale melírovaných kaštanových vlasů. Madison je studií umělé krásy. Naše uniformy jsou stejné, ale už pouhý náramek na kotníku Madison by mi zaplatil školné za celou vysokou.

Dřív Velkou trojku vedla, ale Ashley ji sesadila z trůnu.

Pravděpodobná příčina? Madisonin hmatatelný strach z mé osoby.

Loni v létě jsem na ni totiž v záchvatu vzteku upřela během záblesku zlaté oči. Skoro omdlela. A jako by to samo nebylo dost zlé, za několik měsíců jsem se pokusila… no… číst její myšlenky.

Já vím.

Vycítila to. Vyděsila se. Hodně.

Tento zážitek Maddy Dunkleovou ošklivě otřásl. Pokoušely se o ni záchvaty paniky, kdykoli jsme se potkaly. Jen já věděla proč.

Ashley to bylo jedno. Využila slabost své kamarádky i sokyně v jedné

osobě a převzala vedení. Rychle mi došlo, že Ashley byla ze všech tří vždycky ta nejzákeřnější, had s jedovatým jazykem. Madison se zmohla jen na klasickou šikanu. Ashley vás krájí na kousky a ještě se přitom *usmívá.*

Jako všichni ostatní v Boltonu se změnila i Velká trojka.

„Ahoj, Tory." Ashley mi věnovala svůj žraločí úsměv. Musela jsem se ovládnout, abych sebou necukla. „Slyšeli jsme, že na tebe včera u soudu zaútočil. Hrozné."

„Ten magor měl *vážně* pistoli?" Courtney zamrkala vykulenýma očima. Ne, do Menzy ji určitě nevezmou. „Ve vězení by ji ale mít neměl, ne?"

„O nic nešlo." Dumala jsem, jak rychle zmizet. „Ochranka si s ním poradila."

Madison začala ustupovat. Najednou se otočila a rozběhla chodbou.

Ashley obrátila oči v sloup. „Omluv Maddy."

Vzala mě za paži a přitáhla si mě k sobě, hlas ztišila do spikleneckého šepotu: „Madison má problém. Chodí ke cvokařovi."

K psychiatrovi? To není dobré.

Ashley mě svírala jako právě chyceného kapra a vlekla mě za sebou. Zastihla mě nepřipravenou, a tak jsem se ani nedokázala bránit. Courtney se sladce usmívala a držela s námi krok.

Napadlo mě, že mě vmanévrovaly na Madisonino místo.

To nebylo příjemné pomyšlení.

Pořád jsem ještě nestrávila, že se tyhle mrchožroutky se mnou chtějí kamarádit. A neměla jsem zájem.

Jason mi zamával, Hi a Shelton stáli kousek dál a sledovali nás s pobaveným výrazem.

Odpusťte si to, vy dva. Vždyť mě drží jako rukojmí.

„Měla bys s námi jít dneska na oběd," prohlásila ledabyle Ashley. „Kluci z fotbalového týmu nám upekli nějaký sušenky nebo co. Věřila bys tomu?"

„Asi tam bude i Jason," cvrlikala Courtney. „Líbíš se mu."

„Aha." Ne zrovna geniální odpověď. „Jo, možná. Ale myslím, že už něco mám."

Skvělé. Dobrá práce, Tor.

Za sebou jsem slyšela, jak Hi předstírá kašel, aby zakryl smích.

Znovu se rozezněl zvonek a zachránil mě před další trapnou konverzací.

„Ahoj, Tory." Ashley mě pustila a na rozloučenou mi ještě stiskla paži. „Popovídáme si potom, slibuješ?"

„Jasně." *Dobrý bože!*

Kluci i já jsme se za nimi dívali, jak pomalu kráčejí chodbou a spolužáci jim ustupují z cesty.

„Vůbec nevím, jestli jsou opravdu přátelské, anebo něco kujou," šeptala jsem. „Z Ashley mi naskakuje husí kůže. A Courtney je prostě nekonečně blbá."

„Podle mě je na tebe Ashley milá." Shelton si poposunul brýle na nose. „Akorát to moc neumí. Nedostatek praxe a tak."

„Využívá tě, aby se dostala ke mně," prohlásil sebevědomě Hi. „A ta druhá taky. Zachvátila je touha po Hiramovi."

Přikývla jsem. „Samozřejmě. Teď už to dává smysl."

Vstoupili jsme do třídy a sedli si na svá místa. Zrovna jsem se hrabala v batohu, když mě kdosi chytil za rameno, až jsem nadskočila.

„Ou!" Smích. „Zítra si nedávej poránu kafe, Brennanová."

Tep se mi zklidnil, jakmile jsem identifikovala pachatele.

„Promiň, Ello. Právě jsem přečkala další nájezd Velké trojky. Ještě pořád jsem trochu vystrašená."

„Fuj." Ella Francisová dosedla na židli vedle mě. „Mám tu dezinfekci na ruce, kdybys potřebovala."

Ella je nejnovější poklad na mém seznamu skladeb. Poznaly jsme se náhodou. Pan Terenzoni jednou při hodině načapal mě a Sheltona, jak se bavíme, a přesadil nás. Ella se ocitla vedle mě v lavici a původní „trest" vyústil v to, že jsem získala senzační novou kamarádku.

Ella je krásná jako typická modelka z katalogu *Gap*, má šedozelené oči, bledou pleť a husté lesklé černé vlasy, které jí splývají až k pasu. Nejvíc mě však překvapil její břitký smysl pro humor. Ella je nemilosrdně sarkastická. Nemůžu se jí nabažit.

„Kdy přijdeš na trénink?" zeptala se mě. „Obrana trpí."

„Doufám, že brzy," odpověděla jsem. „Proces musí někdy skončit, že jo?"

Ella mě poplácala po ruce. „Slyšela jsem, že si vedeš skvěle. Ten hajzl shnije v kriminále."

„Díky." Taky jsem si sedla. „Už si jenom přeju, aby bylo po všem."

Rychle jsem zjistila, jak dokáže být Ella přesvědčivá. Natolik, že dosáhla nedosažitelného – po týdnech přemlouvání jsem skutečně začala s jejím týmem trénovat kopanou.

Pořád vlastně nevím, jak k tomu došlo, ale moje maličkost je nyní nejnovějším obráncem dívčího fotbalového mužstva Griffins na Boltonově přípravce.

Ella je vynikající záložník. Dokáže běhat, útočit, bránit a udrží míč

u nohy celých devadesát minut. Minulou sezonu ji zvolili nejlepší hráčkou celé soutěže. Každá akce na trávníku se hraje přes její hbité nohy.

A já? Stěží rozumím pravidlům.

Ba ne, trošku se pochlubím, jsem fakt dobrá. Vždycky jsem měla slušnou koordinaci a kondici. Hra mi jde od prvního vhazování celkem snadno. Většinou.

Držím se spíš vzadu – složité kousky záložníků a útočníků mi pořád unikají, a radši se snažím bránit soupeři, aby dal gól. Trenér Lynch mi ovšem v soukromí řekl, že bych klidně mohla přejít do útoku. Na nováčka to není špatné.

Jistě, to bylo ještě před procesem.

Dva týdny jsem nebyla na tréninku.

Za mnou se ozvala rána.

Já i Ella jsme se otočily a spatřily zrudlého Sheltona, jak sbírá z podlahy učebnice. „Omlouvám se. Ty lavice snad někdo navoskoval."

„Hele," zašeptala Ella a ukázala na zadní lavici. „Gableovic dvojčata zas chybí. Kolik už je to dní?"

„Lucy a Petera jsem neviděla od začátku týdne," řekla jsem. „To je divný."

Gableovi studovali s vyznamenáním a matika jim šla úplně sama.

„Prázdniny?" nadhodila jsem.

„V dubnu?" pokrčila rameny Ella. „Dobrý načasování."

Potřetí zazvonilo. Otočily jsme se čelem dopředu, kde pan Terenzoni už cosi psal na mazatelnou tabuli. Je to popudlivý pán a s oblibou zesměšňuje každého, kdo nedává pozor. Začala jsem bedlivě sledovat jeho výklad.

Za deset minut se otevřely dveře. Pan Terenzoni otočil hlavu k narušiteli a očividně se chystal protestovat. Jakmile poznal návštěvu, rozmyslel si to.

Vstoupil ředitel Declan Paugh a dveře za sebou nechal otevřené. Na muže, jemuž se blíží šedesátka, je štíhlý a v dobré kondici a jinak holou hlavu mu zdobí prstenec bílých vlasů. Paugh měl na sobě elegantní tvídové sako, bílou košili a světle hnědé kalhoty. Model doplňoval fialový motýlek.

Ředitel je známý despota posedlý udržováním vysokého standardu Boltonovy přípravky. Stavěl se proti tomu, aby LIRI poskytl stipendium dětem z Morrisu, ale jakmile bylo rozhodnuto, nikdy k nám nebyl nespravedlivý.

Přesto se celou dobu, co jsem na Boltonu, pečlivě vyhýbám jeho pozornosti.

Paugh přejel třídu zelenomodrýma vodnatýma očima. Jeho pohled se zastavil u mě.

Bezva.

„Slečno Victorie Brennanová, pojďte, prosím, se mnou.“ Jeho nosový tenor zněl nabubřele. „A také pan Stolowitski a pan Devers. Ihned.“

Měla jsem po náladě.

Dvě věci jsem věděla zcela jistě.

Za prvé: ředitel Paugh nenávidí publicitu vyplývající ze soudního procesu s Pánem hry.

Za druhé: je známý tím, že svou nevoli umí dát najevo.

S kamenem v žaludku jsem si posbírala věci, vrhla na Ellu smutný pohled a vyrazila ke dveřím.

Pátá kapitola

„Nemusím vám říkat, že tohle je rozhodně velká nepříjemnost.“ Ředitel Paugh mě provrtával ptačím pohledem, pak se obrátil a zabodl oči do Hie a Sheltona. Stáli jsme na chodbě před třídou. Neměla jsem ponětí, co tam děláme.

Paugh pokračoval, než jsme stihli zareagovat.

„Okresní návladní si vyžádala vaši přítomnost ve své kanceláři.“ Složil kostnaté ruce na hrudi. „Měla dokonce tolik troufalosti, že požadovala, abych vás ihned uvolnil z vyučování.“

„A říkala, co nám chce?“ zeptala jsem se zdvořile.

„Ne. A to jsem se ptal.“

Jejda. Není divu, že je naštvaný.

„To bude určitě kvůli procesu.“ Hi konstatoval zcela očividný fakt. „Včera se to tam pěkně rozjelo.“

Ředitel spočinul očima na Hiramově saku obráceném naruby. Přivřel je.

Shelton ustoupil stranou a snažil se být neviditelný.

„Vy tři se možná pokládáte za hrdiny,“ prohlásil rychle Paugh. „Předpokládám, že musíte splnit svou občanskou povinnost, jak od vás vyžaduje zákon. Ale pamatujte si, celá ta věc není hodna Boltonovy přípravné akademie. Je to zcela nemístné.“

Držela jsem jazyk za zuby. Kluci taky. Nejbezpečnější taktika.

„Jedno shnilé sémě jsme již z našich řad odstranili.“ Ředitel se odmlčel, aby dodal svým slovům na účinku. „A nikde není psáno, že to bylo naposledy. Nebudu tolerovat děti, které se tu promenádují jako celebrity z bulváru.“

Teplota mi stoupla. Cožpak nám se líbí, že jsme spadli do pasti šílence? Pozornost veřejnosti nesnášíme víc než kdokoli jiný.

Ale hněv jsem ovládla. Někdy se prostě celý svět spikne proti vám.

Nikdo nepromluvil.

Trapná chvilka se natahovala a já zírala na tkaničky od bot.

„Jděte.“ Paugh ukázal prstem k hlavním dveřím. „Očekávám, že se do oběda vrátíte. Pokud ne, budu nucen to pokládat za celodenní absenci.“

Otočil se a kráčel chodbou, podpatky mu při každém kroku klapaly.

„To je vůl,“ zašeptal Hi. „Vsadím se, že toho motýlka má na gumičku.“

„Pst!“ Shelton ho strkal ke dveřím. „Ta vykopávka slyší jako netopýr.“

Spěchali jsme ven branou, zatočili nalevo na Broad Street. Budova hlavního městského soudu byla jen pár bloků na východ.

„Co podle vás Harrisová chce?“ Shelton se tahal za ušní lalůček. „Já myslel, že obžaloba se po tvém svědectví uklidnila.“

„To ano.“ Ramena se mi zvedala a klesala. „Nemám tušení. Doufám, že řízení neprohlásili za zmatečné.“

Kráčeli jsme po jedné z nejstarších hlavních tříd ve městě. Rodinná sídla z doby před občanskou válkou, historické kostely a parky s alejemi stromů. Jaro přišlo brzy a truhlíky za okny přetékaly jasmínem, šeříkem a dalšími květy z nížiny. Svída krvavá a azalky se mísily s vysokými magnoliemi a smutečními vrbami a dodávaly okolí ospalou, poklidnou atmosféru. Pokud jde o estetický dojem, s Charlestonem může soupeřit jen málo měst.

Napravo se rozkládala exkluzivní čtvrť známá jako South of Broad. Nejdražší část města páchnoucí privilegii, tradicí a starými penězi. Bezostyšné bohatství. Prestiž.

Žije tu Ellina rodina. I Chance, samozřejmě.

Toho rána jsem neměla náladu na civění. Neočekávané pozvání od okresní návladní mnou otřáslo. Co může Harrisová chtít? Čeká se ode mě ještě něco víc?

Poprvé jsem si musela přiznat, jak byl včerejšek děsivý.

Nechtěla jsem si to zopakovat. Jednou mi to stačilo.

Na Meeting Street jsme zahnuli doleva. Zastavili jsme se na semaforu a já se podívala naproti směrem k Battery a zahradám White Point na konci poloostrova.

Sídlo Claybourneových je sotva tři bloky odsud.

I v tomhle luxusním prostředí Chanceův dům vyčnívá.

Co asi v tom obrovském baráku dělá? Právě teď?

„Hej, Tor?“ Shelton se zastavil na přechodu. „Jdeš, nebo ne?“

„Přestaň snít, Brennanová.“ Hi mě strčil do silnice. „Chance si nejspíš vyjel na lov na lišky. Nebo šermuje. Nebo dělá nějakou další volovinu, kterejma se bavěj bohatý.“

„Já nesním.“ Vyrazila jsem dopředu dřív, než mohli kluci něco dodat.

No tak dobře.

Ano, měla jsem pro nejlepší partii v Charlestonu slabost. Kdysi.

Ale nebyla to moje vina – Chance byl víc než jen hezký, byl neskutečně neodolatelný. Chytrý. Zábavný. Okouzlující. Každá holka z Boltonu do něj byla někdy zabouchnutá.

Jenže to bylo ještě předtím, než mi Chance lhal. Než mnou manipuloval. Než využil mé city jako nástroj, aby získal, co chtěl.

Ze svého poblouznění jsem se vzpamatovala. A dostala cennou lekci o naivitě.

Oči mám nyní doširoka otevřené.

Kancelář okresní návladní sídlí v přísně vypadající cihlové budově vedle soudu. Vyšli jsme do druhého patra a pokračovali dlouhou chodbou až do rohu, kde měla Harrisová místnost s výhledem na Meeting Street.

Dveře byly pootevřené. Jak jsme se blížili, zaslechli jsme za nimi hlasy.

Uvnitř byla Harrisová, její koncipientka, tři příslušníci charlestonského policejního oddělení a několik dalších mužů, které jsem neznala. Celkem se v úzké kanceláři těsnal asi tucet lidí.

Probíhalo několik vzrušených rozhovorů najednou. Našeho příchodu si nikdo nevšiml.

Zaklepala jsem na rám dveří. „Dobrý den."

„Tory!" Harrisová se ke mně přihnala s uzardělou tváří a v modrých očích jí jiskřilo. Měla na sobě elegantní šedý kalhotový kostým a lodičky s rovnou špičkou na vysokém podpatku. „Už jsi to slyšela?"

„Co jsem měla slyšet?"

Návladní nás táhla dovnitř. „Dohoda o vině a trestu. Je po všem!"

Povytáhla jsem obočí. „Jak po všem?"

„Po procesu," promluvil známý hlas.

Otočila jsem se. Ben seděl na židli u stěny.

„Jak může být po procesu?" Hi se zeptal Harrisové a zároveň natáhl pěst, aby se pozdravil s Benem. „Obhájce ještě neměl závěrečnou řeč. Teda ne že by to k něčemu bylo."

„Ráno mi volal." Na tváři Harrisové se objevil spokojený úsměv. „Pan Parrish byl dost skleslý a oznámil mi, že jeho mandant je připravený se doznat. Jako by měl po tom včerejším výstupu na výběr. Lazarus Parrish je arogantní zmetek, ale není pitomec."

„Vy jste byla ochotná se s Pánem hry dohodnout?" Nemohla jsem tomu uvěřit. Ten člověk je zrůda.

„Moc mu to nepomůže," odpověděla Harrisová samolibě. „Doživotní vězení bez možnosti podmínečného propuštění. Moje *jediná* nabídka. Okamžitě po ní sáhli. Myslím, že jsou přesvědčeni, že porota by zvolila ještě horší trest."

Promyslela jsem si to a pak jsem pomalu přikývla. „A obžaloba taky nebyla neprůstřelná."

„To nebyla.“ Harrisová založila ruce a opřela se ramenem o knihovnu u stěny. „Je to moc dobrý výsledek, Tory. Ten hajzl půjde do vězení a nikdy se nedostane ven. A nezapomínej, že ho čekají další obvinění minimálně v šesti jiných jurisdikcích.“

„Je to skvělý výsledek,“ zaduněl čísi hlas.

K našemu kroužku se připojili tři obézní muži. Podívali jsme se po sobě, Hi a Shelton ustoupili ke dvěma volným židlím vedle Bena a mě nechali samotnou. Pak se všichni tři kluci naklonili k sobě a začali si špitat.

Já stála jak přikovaná. Nedošla jsem k Benovi, abych s ním promluvila.

Harrisová se narovnala a oficiálním tónem pokračovala: „Slečno Brennanová, tohle je zástupce starosty Richard Skeen, policejní ředitel Antony Riggins a detektiv Fergus Hawfield z kriminálního oddělení. Pánové, seznamte se s mou hvězdnou svědkyní.“

„Takže vy jste ta mladá dáma, co toho zločince rozzuřila.“ Skeen vypadal jako hruška s nosem mopse a blízko posazenýma očima. „V životě jsem nic takového neviděl. Neskutečný den!“

„Díky.“ Na víc jsem se nezmohla. *Mladá dáma?*

Policejní ředitel Riggins připomínal medvěda, měl brýle s drátěnými obroučkami, které zapadaly hluboko do nažloutlého odulého obličeje. Natáhl masitou tlapu, kterou jsem neochotně potřásla.

Zpocené dlaně. *Fuj.*

„Při křížovém výslechu jste si vedla dobře,“ řekl Riggins. „Znám policisty, co si počínají mnohem hůř.“

„To je pravda,“ ozval se detektiv Hawfield.

Hawfield byl taky jako náklaďák. Tlustá býčí šíje, rudý obličej, ježatý knírek barvy pepř a sůl. Vypadal spíš jako předák na stavbě než jako policejní vyšetřovatel.

„Byla jsi dobrá, holka.“ Na rozdíl od předchozích dvou Hawfield nemluvil povýšeně. „Zachovala sis chladnou hlavu, dokonce jsi tu advokátskou krysu párkrát vypekla. Naše město ti hodně dluží.“

Maličko jsem se nadmula pýchou. „Dělala jsem jen to, co mi poradila slečna Harrisová. Dobře mě připravila.“

Harrisová vedle mě vydechla. Vděčně na mě kývla.

Bylo mi to fuk. Chtěla jsem uniknout jejich pozornosti.

„Já jsem opravdu rád, že ten cirkus skončil,“ řekl ředitel Riggins. „Teď se můžeme vrátit k obyčejné nudné policejní práci. No nebude to pěkné?“

Detektiv Hawfield si odfrkl. „A hledat dva navlas stejný puberťáky?“